REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXXVIII - kolovoz 2015.

AUT VINCERE · AUT MORI

Moralnost preživljavanja, dio 2.

Lakše je...

Vrijeme kraljeva – zemlja heroja

Izvrnuta logika Bijelog genocida

Kamp svetaca, poglavlje 2

Moralnost preživljavanja | dio 2.

Priredila : Mogila

Utopijska iluzija u kojoj prevladava međurasna harmonija nikada se nije obistinila. Danas je rasni prodor postao prijetnja samom postojanju bijelih naroda. Lawrence Auster, autor knjige *The Path to National Suicide, An Essay on Immigration and Multiculturalism*, sumirao je cijelu situaciju ovako:

> *„Moderni liberalizam rekao nam je da rasne razlike nisu važne i na temelju tog vjerovanja, liberali su počeli pretvarati Ameriku u multi-rasno, integrirani, rasno-slijepo društvo. Ali sada je taj isti napor stvorio toliko rasne svijesti, rasnog konflikta i rasne nejednakosti, da su ti isti liberali zaključili kako je jedini način da se prevlada te probleme spajanje svih rasa u jednu. Isti ljudi koji su nekoć uvijek osuđivali kao ekstremističke luđake svakoga tko bi upozorio na 'rasno prorjeđivanje bijele Amerike,' sada predlažu, ne samo prorjeđivanje bijele Amerike, već njenu potpunu eliminaciju. Rasno-slijepa ideologija dovela je do najviše rasne svjesnosti – i doista genocidnog – prijedloga u povijesti čovječanstva.*“

Ovakva strategija najavljena je u naslovnoj priči posebnog jesenskog izdanja magazina *Time*, iz 1993. Priča je sadržavala računalno obrađenu sliku žene koja je predstavljala mješavinu svih etničkih elemenata SAD-a, u tadašnjim udjelima. Podsvjesna poruka koju je prenio ovaj kompjuterizirani android, očito još uvijek dominantno europskog porijekla, bila je: „*Ne brinite, ovo je bezopasno.*“ Ili, u trenutnom idiomu multikulturalizma, „slavimo našu različitost.“ Naravno, ta slika predstavlja konačno potpuno uništenje različitosti, a ne njeno očuvanje.

Taj računalno obrađeni prikaz je laž. Američka, a prije svega europska populacija trenutno su u stanju brzinske promjene. Bijelci imaju sve manje djece, a samim time je sve manje bijelaca koji su u reproduktivnoj dobi. Pitanje je, što bi bio rezultat ovog plana koji se provodi u sve većem mjerilu, a koji bi logično trebao završiti svijetom bez granica? Android *Time*-a je samo usputna stanica na putu onoga što neki ljupko nazivaju „Kozmičkom rasom."

Prema različitim procjenama, bijelci u svijetu čine oko osam posto populacije, međutim, od 1980., rođenja bijele djece čine tek malo više od 5 posto rođenja sve djece u svijetu. Svima je poznato kako ovakvi demografski problemi postoje u svim bjelačkim zemljama već godinama. Bijelci izumiru, svi ostali, a posebno Afrikanci plode se u enormnim brojkama, zahvaljujući prije svega „brizi" tih istih malobrojnih bijelaca.

Budući da ljudi nisu kompjuterski androidi, već imaju daleke pretke, pretpostavimo da dio ljudi europskog porijekla danas čini šesnaestinu plodnog stanovništva. Nakon što završi pokus magazina Time na svjetskoj razini, rezultat će biti čovjek koji će imati samo jednog pra-pra-pradjeda. On će biti vidljivo azijatskog porijekla, budući da je oko 60 posto svjetske populacije azijatske rase. U brojkama, to znači da bi od 16 pra-pra-pradjedova, njih četiri bila iz Kine. Tri bi dolazila iz Indije, a još tri iz jugoistočne Azije i Bliskog istoka. Afrika bi dala tri, a Južna Amerika i Karibi preostalih dva.

Prema tom scenariju, koji se već odvija u SAD-u i u Europi te Australiji, jedini europski predak ne bi ostavio nikakav trag u homo cosmicusu. Europljani, odnosno bijelci, na taj način bi potpuno nestali, a zajedno s njima svi njihovi običaji, kulture, tradicije – sve ono što su stvarali kroz tisuće godina, baš kao što je to opisao Jean Raspail u svom „fiktivnom" romanu *Kamp svetaca*. Fascinantno, no upravo taj nestanak bijelog čovjeka iskorijenit će dio biološke „raznolikosti" o kojoj tako revno pričaju multikulturalisti i ono što navode kao svoj cilj, bez kojeg navodno bijeli čovjek ne može opstati. Na mjesto te „različitosti" stupila bi samo ujednačenost, nepovratna mješavina svih rasa.

Nestanak bilo koje rase je događaj od velikog značenja. Uništenje čitave populacije zapravo je genocid, ako je suditi prema UN-ovoj Konvenciji o Genocidu, koja genocid definira kao „*… potpuno ili djelomično uništenje etničke, rasne, nacionalne ili vjerske skupine.*" Neke od mjera kojima se provodi genocid su „*…namjerno podvrgavanje skupine životnim uvjetima kojima je cilj njezino potpuno ili djelomično fizičko uništenje; nametanje mjera s namjerom sprečavanja rađanja unutar skupine …*"

Svaka rasprava o rasi mora stoga biti smještena u okvire ovih pojmova kako bi se ukazalo na istinsku ozbiljnost i važnost tog pitanja. Pobjeda u takvoj bitci se ne može ostvariti ako se drugoj strani dopusti da nametne ograničenja u korištenju pojmova putem izbacivanja tema koje su navodno izvan okvira diskusije. Posljedice uništenja rase itekako su od velikog značenja, a ako izumiranje naše rase to nije, onda doista ne znamo što bi to moglo biti.

Zamisli kako ćeš se osjećati

kao posljednji bijeli čovjek

BIJELI GENOCID

USKORO I U TVOM GRADU!

WWW.WHITEGENOCIDEPROJECT.COM

Lakše je...

Priredio: Kolovrat

Lakše je ne mariti ni za što. Lakše je gledati u drugu stranu od one na kojoj su patnje, muka i bol tvog naroda… A lakše je i očekivati i tražiti od drugih da učine nešto da olakšaju tim drugima patnje, nego da to učinite sami… Lakše je i uzeti onima koji nemaju i dati onima koji imaju, umjesto da one koje nemaju učimo kako da steknu više i postanu viši… Lakše je…

Lakše je biti zloban. Lakše je biti okrutan prema svojim bližnjima, nego prema onima koje ne poznamo. Lakše je biti sebičan, pohlepan i nezahvalan, nego uljudan, velikodušan i zahvalan… Jednostavno, lakše je…

Lakše je uništiti nego stvarati nešto za što treba vremena… nešto prelijepo i duboko duhovno… nešto što inspirira i podiže duh rase… Lakše je nekoga uvrijediti nego ga ostaviti na miru ili uvjeriti… Lakše je mrziti nego voljeti… Lakše je slijediti nego voditi… Lakše je biti dijelom komfornog krda, nego stajati sam u znak otpora… Lakše je ignorirati probleme i bježati od njih, nego im prići i naći rješenje za njih… Lakše je da se o tebi netko brine, nego da sam marljivo radiš za uspjeh… Jednostavno, lakše je…

Lakše je odustati, nego pokušati dostići više… Lakše je izgubiti vjeru, nego ponosno stajati iza onoga u što vjeruješ… Lakše je živjeti bez morala, nego slijediti put pravednosti… Lakše je biti degeneriran, nego pokazati vrline i vrijednosti… Lakše je odbaciti dostojanstvo u svijetu bez časti… Lakše se predati kada nemaš ničega na što bi bio ponosan… Jednostavno, mnogo je lakše…

Lakše je biti bolestan, nego voditi brigu o zdravlju… Lakše je osuđivati i prozivati druge, nego raditi na sebi… Lakše je nekome lagati, nego mu reći istinu koja će te ocrniti… Lakše je biti neuk, nego obrazovan… Lakše je dizati „revolucije" u sustavu istih ideala, nego biti otpor unatoč represiji… Jednostavno, lakše je…

Težina našeg cilja ima svoju cijenu – premalu da bismo išli linijom manjeg otpora.

Uvijek na teži način!

SAMO JE JEDAN PUT DO ZDRAVOG DRUŠTVA

RASA-NACIJA-OBITELJ

kreativisti.org

VRIJEME KRALJEVA – ZEMLJA HEROJA

PRIREDILA: KARLA

Nekoć bijaše zemlja gdje su kraljevi vladali, heroji živjeli, a zajedno su vodili bitke za obranu zemlje i naroda kojemu su služili. Vladavina kraljeva darovana je božanskim pravom, a kralj bijaše dužan štititi narod koji mu je bio vjeran, narod i zemlju, kada god je bila pod prijetnjom. Kralj je bio koliko vladar, toliko i sluga narodu. Bojno polje bilo je njegovo mjesto gdje je izborio i dokazao svoju slavnu titulu i pravo na vodstvo naroda, ili je bio zbrisan i smijenjen.

Zamijenivši bitkama skovanu prirodnu hijerarhiju kakvu smo nekoć imali, „evolucijom" smo dosegli reprezentativni sustav vlasti koji je ubrzao naš pad u mračno željezno doba. Godine udobnosti, progresivnosti i apatičnosti odvojile su nas od naše slavne prošlosti. Nekoć slavna krv danas je postala tako blijeda da nismo u stanju imati kraljeve, već kriminalce.

Umjesto najhrabrijih, najslavnijih i najčasnijih, dopustili smo vladavinu onih koji svoje najopskurnije motive skrivaju iza najljepših laži. Ovi lažljivci sjede na nekoć slavnim tronovima, zaogrnuti drevnim ruhom naših predaka i diktiraju nam svoje zakone, nameću svoje lihvarske poreze, a nisu naši kraljevi! Nisu kraljevi, već pohlepne kukavice koji nas vode u propast potezima pera daleko od surove realnosti što nas okružuje, a gdje je grijeh odupirati se i gdje bivaš bačen u lance zbog toga, dok im se glave okreću na drugu stranu kada zločin napuči naše ulice. Tamo gdje su nam djeca ugrožena, naši „vođe" ih napuštaju, a za problem okrivljuju nas.

Utopija je u plamenu, laž se raspada, neprirodni sintetički poredak gubi bitku s uvijek jačom Prirodom. Narodi polagano bjesne, zasićeni prijevarama lažnih kraljeva, koji vladaju, ali više ne služe. Zasićeni su društvom gdje šačica štakora vrši tiraniju nad ljudima, gdje manjina ogavnih isprdaka ruševne civilizacije nameće svoje boleštine

većini, gdje „jednakost" označava smrt, a „različitost" patnju. Zasićeni su prozivanjem i progonima zbog njihovih tradicija i govora kako moraju razmišljati, dok istovremeno moraju slaviti strane kulture, negirajući vlastitu.

Naše „kraljeve" više nije briga za nas, jer prepušteni smo umjetno proizvedenoj sudbini, bačeni u ralje nepozvanih stranaca, dok njihova usta hrane marljive ruke naših naroda podvrgnutog zakonima podjarmljivanja i poslušnosti.

Danas kruna, raskoš, zlato – sutra sjekira za vratom! Tup udarac pade istog trena – kruna s glave, glava sa ramena.

Moderno društvo će pasti. Prirodni zakoni se mogu ignorirati, ali posljedice toga, kao i uvijek, su neizbježne prirodne osvete. Priroda, a ne čovjek, je fašist. Ono što nema korijene nestat će, ono što je u skladu s Prirodom, nestat će. Moderno društvo će izumrijeti, iz njega će nastati novo, podučeno još jednom poukom.

Narodi traže heroje, junake i kraljeve koji će ih voditi i služiti im na ponos i čast. Pad civilizacije vodi u kaotičnost i nemir, ali od tamo put vodi ka novoj aristokraciji. Europa je već bila u mračnijim vremenima od ovih danas. Svaki put, kada je neprijatelj zaprijetio, prije ili kasnije na površinu su isplivali heroji koji su ga srušili. Još jednom se osjeća poznati miris u zraku, kao da je nešto na vidiku. Utopija je u plamenu, rat na obzoru, a „oni" misle da su pobijedili. „Oni" su zaboravili da se ratom stvaraju heroji. Hrvatska je zemlja heroja.

To je razlog
ZAŠTO SE BORIMO!

WHITE POWER

BIJELI

BEZ KRIVNJE. BEZ ISPRIKE.

Izvrnuta logika Bijelog genocida

Priredio: Velimor

Ovo nikako nije tekst kojim bi se moglo ili pokušalo opravdati trenutno stanje i sve izglednija mračna budućnost naše rase. Ovo je članak koji će možda u nekima pobuditi malo drugačije viđenje na stvari oko nas. Možda će djelovati motivirajuće, dok se neki sasvim sigurno nikako neće složiti s time.

Jasno, preduvjet za ovu misao je iznimna lojalnost, odlučnost, strpljenje, visoka inteligencija, predanost i jasni ciljevi naših bijelih potomaka.

Bijeli genocid, koji sasvim sigurno više nije nikakva izmišljotina, već surova realnost, već duže vremena odnosi žrtve, a to su većinom naivni obični bijeli ljudi koji su čak imali i onakve stavove koje mi smatramo „kulturološkim marksizmom." Neupitno je i da su oni koji se bore protiv svih oblika represije prema bijelcima u Europi i na drugim kontinentima, također mete, bilo da ih se pritvara ili ubija.

Međutim, Bijeli genocid stvara i ozračje među bijelcima kakvo mi odavno želimo postići kud i kamo drugačijim metodama. No, očigledno je psihologija takva da mnogi reagiraju tek onda kada se i sami nađu u izravnoj opasnosti ili samo doticaju s obojenima. Jasno, tada često biva kasno za ikakvu borbu i otpor, ali sve je više onih kojima konačno dolazi „iz guzice u glavu" da humanost i patološki altruizam vode samo k jednom – samoubojstvu.

Sve većim brojem žrtava na našoj strani raste i broj onih koji postaju sve svjesniji problema te nam se pridružuju, a često dolaze upravo iz „suprotnog tabora." Rezultat svega uskoro bi mogao biti neizbježni rasni rat, o čemu smo već pisali.

Bilo kako bilo, odnosno, bilo otvorenog sukoba, „urbane gerile" i tome sličnog, ili pak, bude li se Bijeli genocid provodio na „tihi" način, činjenica je da sve neće završiti tako crno po nas.

Mnogi su pomislili da će završetkom Drugog svjetskog rata i masovnim ubijanjem Nijemaca nestati i ideje i ideali koje su nacionalsocijalisti „sadili“ godinama. Pa ipak, dan danas su te ideje zastupljene među mnogima i to sa zapanjujućim žarom; da ne govorimo o periodu neposredno nakon rata, kada su mnogi još niz godina pružali otpor na razne načine. Jednako je zapravo sa svim idejama, neovisno kojoj strani pripadale.

Da bi ideali preživjeli potrebni su čvrsti ljudi i obratno.

Ako pogledate bilo koju manju skupinu ljudi, uočit ćete njihovu homogenost po mnogim pitanjima. Bilo da je riječ o jednostavno kulturnim idealima, bilo vjerskim stavovima, bilo o biološki usađenim nagonima. Većina članova jedne skupine biti će također rasno homogena, mnogo čvršće nego kada su u pitanju velike mase.

Bijelci će tako sve više svjesni svoje manje brojke početi upravo razmišljati na takav način. Pored toga, neupitno je da će Bijeli genocid preživjeti većinom oni koji već imaju usađene ili usvojene rasne stavove, a time i odlučnost da prežive i stvore u budućnosti atmosferu i uvjete za ponovno širenje.

Male skupine, s čvrstim rasnim uvjerenjima i s otvorenim učenjem o njima, s izraženom inteligencijom i upornim odlučnim djelovanjem, mogle bi iznjedriti novu budućnost, a posebno ako uzmemo u obzir da će se višegodišnjim miješanjem drugih rasa i njihovim međusobnim ratovanjima stvoriti nova rasa intelekta bližeg onim inferiornima, nego superiornima. Samim time, neovisno o brojčanoj nadmoćnosti, takva miješana rasa biti će u negativnom položaju u odnosu na preostale skupine bijelaca.

Mnogi će reći da je ovakav scenarij možda nemoguć, uočit će niz nedostataka u njemu i bit će jednim djelom u pravu. Neupitna je i činjenica da za ovakvu viziju budućnosti treba naći i adekvatan smještaj za preostale bijelce, a tu se izuzev Europe možda jedino može računati na Južnu Ameriku. Naime, mnogi se sjećaju da su mnogi Nijemci upravo tamo našli svoje utočište nakon Drugog svjetskog rata te su tamo uspostavili svoje male kolonije koje su upravo rasno, etnički, kulturno i na ine načine homogene.

Budućnost, samim time što evidentno izumiremo kao rasa i kao skup nacija, ne mora nužno izgledati tako sumorno. Naravno da u bitci za drugačiju budućnost nikada ne smijemo odustati niti pomisliti da se ne trebamo boriti za naše ideale, za naš narod i rasu. Ovo je tek svojevrsna ideja, vizija, misao o jednom od mogućih ishoda naše bitke.

Međutim, mogućnosti je zapravo doista mnogo, ali ne isplati se biti pesimističan i gledati na sve crno. Umjesto samosažaljenja, žaljenja oko cjelokupne situacije, apatičnosti, letargije i patetike, radije se aktivno izborimo za opstanak i širenje naše rase. Svjesni da bi ishod na bilo koji način mogao biti pozitivan za nas, to bi trebao biti samo dodatan motiv. Aktivizam je učenje, igra i zabava – što se čeka?!

KAMO ĆETE BJEŽATI KAD "EUROPE" VIŠE NE BUDE?

Jean Raspail
Kamp svetaca | 2. poglavlje

Nečujno, mladić je napravio pet mali koraka od ceste prema terasi. Golih nogu, duge i prljave kose, tunika ukrašena cvjetićima, hindu-ovratnik, afganistanski prsluk.

„Baš sam bio tamo dolje," rekao je. „Fantastično! Pet godina sam čekao na nešto ovakvo!"

„Jesi li sam?"

„Zasada. Osim onih koji su već bili ovdje. Ali još ih je više na putu. Svi oni dolaze dolje. I to hodajući. Sve svinje se povlače i idu prema sjeveru! Nisam vidio niti jedan auto u ovom smjeru. Čovječe, kako će biti izmoreni, ali ovo je predobro da bi se propustilo. Napušit će se, napucati dopom i hodat će cijelim putem. Doći ovdje na svojim nogama, a ne na guzicama."

„Jesi li imao priliku vidjeti izbliza tamo dolje?"

„Stvarno blizu. Ali ne zadugo. Par puta sam dobio batine. Neki vojnik, sa svojom puškom. Kao da sam smeće. Ali vidio sam hrpu drugih vojnika kako plaču. To je sjajno! Kažem ti, sutra će ova zemlja biti nešto drugo. Ti to nećeš vidjeti. Biti će preporođena."

„Jesi li vidio ljude na brodovima?"

„Možeš se kladiti da jesam!"

„A ti misliš da si netko sličan njima? Pogledaj, tvoja koža je bijela. Ti si kršćanin, vjerujem. Govoriš našim jezikom, imaš naš naglasak. Vjerojatno čak imaš i obitelj ovdje, zar ne?"

„Pa što" Moja prava obitelj su svi ljudi koji dolaze tim brodovima. Ovdje sam s

milijunima moje braće, sestara, očeva i majki. I žena ako ih poželim. Spavat ću s prvom koja mi bude dala i podarit ću joj dijete. Lijepo tamno dijete. A nakon nekog vremena stopit ću se s masom.“

„Da, nestat ćeš. Biti ćeš izgubljen u masi. Oni čak neće niti znati da postojiš.“

„Odlično! To je upravo ono što želim. Dosta mi je biti oruđe srednje klase i dosta mi je stvaranja ljudi poput mene, ako je to ono što misliš pod postojanjem. Moji roditelji su otišli jutros. A moje sestre skupa s njima. U strahu od silovanja, odjednom. Otišli su i odjenuli su se poput ostalih. Mislim na ovu skockanu odjeću. Stvari koje nisu stavili na sebe godinama, kao što su uredne kratke suknje, bluze s dugmadi. Tako uplašene, da ih nije za prepoznati. Pa, oni se neće izvući. Nitko se neće izvući. Neka pokušaju spasiti svoju guzicu. Oni su gotovi, svi. Čovječe, trebao si to vidjeti! Moj otac, s rukama prepunim cipela iz njegova dućana, bacao ih je u njegov lijepi kamion. A moja majka, derući se iz sveg glasa, mozgala je koje da uzme, birajući najskuplje i ostavljajući ostale. A moje sestre, skupile su se sprijeda i buljile u mene, nasmrt preplašene, kao da sam ja prvi u redu da ih silujem. A u međuvremenu sam se smijao i zafrkavao, dok je moj stari spuštao rešetku ispred dućana i trpao ključ u svoj džep. ‘Slušaj,’ rekao sam mu, ‘to će biti od velike koristi! Tvoja vrata mogu otvoriti i bez ključa. I hoću, sutra. A znaš li što će napraviti s tvojim prokletim cipelama? Vjerojatno će pišati u njih. Ili će ih možda pojesti. Jer oni idu bosonogi!’ Zatim me je pogledao i pljunuo na mene. Pa sam i ja pljunuo na njega i dobio je jednu veliku u oko. I tako smo se pozdravili.“

„I što te dovodi ovamo? Zašto ovo selo? Zašto moja kuća?“

„Kradem, eto zašto. Isisavao sam iz društva dok je bilo živo, pa, sad kad je mrtvo, skupljam njegove kosti. To je promjena. Sviđa mi se. Jer sve je mrtvo. Osim vojske, tebe i par mojih prijatelja, nema nikoga miljama u okolici. Zato kradem, čovječe. Ali ne brini se, nisam gladan. Već sam se napunio. A uostalom, ne trebam puno. Osim toga, sve je sada moje. A sutra ću stajati ovdje i dat ću im sve. Ja sam poput kralja, čovječe, i dat ću im svoje kraljevstvo. Danas je Uskrs, zar ne? E, pa ovo je posljednji put da je tvoj Krist uskrsnuo. A ovaj puta ti neće pomoći, kao ni drugima.“

„Bojim se da te ne pratim.“

„Tamo, na onim brodovima je milijun Kristova. A prva stvar koja će se desiti ujutro je da će svi oni uskrsnuti. Milijun njih. Tako da tvoj Krist, sasvim sam… Pa, gotov je, vidiš?“

„Vjeruješ li ti u Boga?“

„Naravno da ne!“

„A tih milijun Kristova? Da li je to tvoja ideja?“

„Ne, ali mislim da je nekako cool. Za govor duhovnika, mislim. To sam pokupio od svećenika. Jedan od onih tipova radnika s krive strane grada. Naletio sam na njega prije sat vremena, a on je bježao kao lud dolje niz brdo. Ne u dronjcima ili bilo što takvo, ali nekako čudno. Zastajkivao je i podizao ruke u zrak, kao oni tamo dolje i uzvikivao je: 'Hvala ti Bože! Hvala ti!' A zatim je otišao, dolje na plažu. Kažu da ih je još na putu."

„Kojih to?"

„Još svećenika, kao što je on … Čuj, čovječe, postaješ mi naporan. Nisam ovdje došao pričati. Osim toga, ti si samo duh. Kako to da si još ovdje?"

„Želim čuti što imaš za reći."

„Misliš, moja sranja te zanimaju?"

„Neopisivo."

„Onda ću ti reći nešto: ti si gotov. Isušen. Nastavi razmišljati i pričati, ali nema više vremena za to. Gotovo je. Zato začepi!"

„Oh? Pretpostavljam …"

„Slušaj. Ti i ova kuća, oboje ste moji. Oboje izgledate kao da ste ovdje tisuću godina."

„Točnije, od 1673.," rekao je stari gospodin, smijući se po prvi put.

„Tri stoljeća, s oca na sina. I uvijek tako sigurni u sebe, tako prokleto sigurni u sve. Čovječe, to je bolesno!"

„Istina. Ali smatram tvoju zabrinutost pomalo iznenađujućom. Možda si nakon svega još uvijek jedan od nas. Možda samo malo?"

„Začepi prije nego što povratim! Možda ti imaš lijepu kuću. Pa što? A možda nisi loš starac. Pametan i profinjen i sve kako treba. Ali jebiga, čovječe, tako siguran u svoje mjesto. Tako siguran da se uklapaš. Sa svime što te okružuje. Poput ovog tvog sela, s njegovih dvadeset generacija predaka baš kao što si ti. Dvadeset generacija bez svijesti, bez srca. Kakvo obiteljsko stablo! I evo te sad ovdje, napokon, savršena grana. Jer ti si, ti si savršen. I zbog toga te mrzim. Zbog toga ću ih dovesti ovdje, sutra. Najprljavije u masi. Ovdje, u tvoju kuću. Ti si za njih ništa, ti i ono iza čega stojiš. Tvoj svijet ne znači ništa. Oni ga čak neće niti pokušati razumjeti. Bit će preumorni, čovječe. Umorni i hladni. I zapalit će vatru s tvojim velikim drvenim vratima. I srat će po tvojoj terasi i brisat će ruke o tvoje police prepune knjiga. I ispljunut će tvoje vino, jest će svojim prstima iz svih tih finih

kositrenih posuda koje vise unutra na tvom zidu. Zatim će stati na svoje pete i gledati kako tvoji lagani stolci odlaze u dim. I koristit će tvoje fine plahte kao bi se uljepšali. Sve tvoje stvari izgubit će značenje. Tvoje značenje, čovječe. Ono što je lijepo više neće biti, ono što korisno ismijavat će , onim što je beskorisno se neće čak ni zamarati. Ništa više neće biti vrijedno. Osim možda komada žice na podu. I oko toga će se boriti i rasturit će cijelo prokleto mjesto na komade. … Da, bit će strašno! Zato hajde, odjebi!"

„Samo trenutak, ako smijem. Rekao si mi da nema više vremena za razmišljanje i priču, ipak čini se da ti radiš dobar dio upravo toga."

„Ja ne razmišljam, čovječe. Samo ti govorim kako ja stojim sa stvarima o kojima sam davno razmišljao. Gotov sam s razmišljanjem. Zato odjebi, čuješ me?"

„Posljednje pitanje. Kada sve unište na djeliće, neće znati za bolje. Ali zašto ti?"

„Zašto? Zato što sam naučio sve ovo mrziti. Zato što me svijest svijeta natjerala da mrzim sve ovo, eto zašto. Sad odjebi! Počinješ mi ići na živce!"

„Ako inzistiraš. Zbilja nema smisla ostati. Nemaš baš nekog smisla. Siguran sam da imaš odličan mozak, ali mislim da je bio pomalo zbrkan. Netko je napravio dobar posao. Dobro sad, idem svojim putem. Samo da uzmem svoj šešir."

„Za što ti je to?" upitao je mladić.

„Za što, ubit ću te, naravno! Moj svijet neće preživjeti jutro, vrlo vjerojatno, a ja imam punu namjeru uživati u njegovim zadnjim trenucima. I uživat ću, više nego što ti možeš zamisliti! Proživjet ću drugi život. Noćas, baš ovdje. A mislim da bi trebao biti čak i bolji od prvoga. Naravno, budući da su svi poput mene otišli, namjera mi je živjeti sam."

„A ja?"

„Ti? Zašto, ti nisi poput mene. Mi ne možemo biti različitiji. Sasvim sigurno ne želim upropastiti ovu posljednju noć, ovu esencijalnu noć, zbog nekog kao što si ti. O ne, ubit ću te."

„Ne možeš. Ne znaš niti kako. Kladim se da nikad nisi nekog ubio."

„Upravo tako. Uvijek sam vodio miran život. Profesor književnosti koji je volio svoj posao, to je sve. Niti jedan rat nije me zvao na služenje, a, iskreno, spektakl besmislenog mesarenja mi je mučan. Ne bih bio baš dobar vojnik, bojim se. Ipak, da sam bio ikad s Actiusom, jednom davno, mislim da bih uživao u svom dijelu ubijanja Huna. A s onima poput Karla Martela, Godfreya od Bouillona, Baldwina Gubavog, siguran sam da bih pokazao određeni žar u zabadanju moje oštrice

u arapsko meso. Možda sam pao ispred Bizanta, boreći se uz bok Constantina Dragasèsa. Ali Bože, kolike horde Turaka bi posjekao prije nego bi posljednji izdahnuo! Osim toga, kada je čovjek uvjeren u svoju svrhu, on ne umire tako lako! Vidiš, tu sam, strujeći nazad u život u redovima Teutonaca, sjeckajući Slavene na komadiće. A tamo, ostavljajući za sobom Rhodes s Villiers de l'Isle-Adam i njegov mali bend, moj bijeli ogrtač s grbom križa, moj mač natopljen krvlju. Zatim jedrenje s Don Juanom od Austrije, kako bi izjednačili rezultat na Lepantu. Ah, kakav sjajan pokolj! … No, ubrzo više neće biti ništa za mene. Nekoliko sitnih okršaja tu i tamo, niti jedan od njih nije previše upečatljiv ovih dana. Kao što je rat među državama, kada je moja strana poražena i ja se pridružim Ku Klux Klanu kako bih za sebe ubio par crnaca. Gadan posao, priznajem. Nije tako loše kao Kitchener, ipak, on je skršio Mahdijeve muslimanske fanatike, rasparavši im utrobe. … Ali ostalo su sve trenutni događaji, mala tužna šala. Većina toga već je skliznula iz mog uma. Možda sam dao svoje, ubijajući šačicu Orijentalaca na berlinskim vratima. Komadić Vijetkonga tu, Mau Maua tamo. Dodir alžirskog pobunjenika čizmom. U najgorem slučaju, nekog ljevičara ili nekog drugog, dokrajčenog u policijskim kolima, ili nekog zlobnog člana Crnih Pantera. Da, sve je to postalo tako strašno ružno. Nema više fanfara, nema zastava, nema klanjanja … Oh, dobro, morat ćeš oprostiti starom profesoru pedantna naklapanja. Ali vidiš, ja sam također morao prestati misliti i samo ti želim reći kako stojim. U pravu si, nikad nisam nikoga ubio. Još manje tipove koje sam upravo opisao, svi oni stoje ovdje ispred mene, napokon, u tvom tijelu, svi u jednom. No, sada ću proživjeti te bitke, sve odjednom, te bitke čijim se dijelom osjećam, duboko u svojoj duši i koje ću odigrati, upravo ovdje, sam samcat, s jednim jedinim pucnjem. Poput ovoga!"

Mladić se graciozno srušio klizeći niz ogradu na koju je bio naslonjen i završio u čučnju, ruku obješenih sa strana, u položaju koji se činio tako prirodnim za njega. Crvena točka na lijevoj strani njegovih prsa malo se raširila, ali krv je brzo stala. Bila je to lijepa, uredna smrt. Dok su se njegove oči zatvorile pod nježnim palcem i prstom profesora, one nisu čak niti izgledale iznenađeno. Bez zastava, fanfara. Samo pobjeda Zapadnog stila, potpuna kao što je i apsurdna i beskorisna. A, sasvim na miru sa sobom – više u izvanrednom miru nego što se ikad sjećao – stari gospodin Calgues okrenuo je svoja leđa truplu i otišao unutra.

STARI BROJEVI REVOLTA

KAKO MOŽEŠ POMOĆI KAO POJEDINAC?

PREDBILJEŽI SVOJE POZNANIKE UPISOM NJIHOVE E-MAIL ADRESE NA NAŠOJ STRANICI, KLIKOM NA "PREDBILJEŽBE ZA REVOLT"

očuvajmo naše naslijeđe

